KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 5 januari 1993 door de minister-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Executieve "tot bepaling van de beroepen die voor de leertijd en de ondernemersopleiding bedoeld bij de artikelen 4 en 8 van het decreet van 23 januari 1991 betreffende de vorming en de begeleiding van de zelfstandigen en de kleine en middelgrote ondernemingen in aanmerking komen", heeft op 16 februari 1993 het volgend advies gegeven :

1. Het ontwerp strekt ertoe nader te bepalen welke beroepen in aanmerking komen voor de toepassing van de artikelen 4 en 8 van het decreet van 23 januari 1991 betreffende de vorming en de begeleiding van de zelfstandigen en de kleine en middelgrote ondernemingen. In die artikelen 4 en 8 wordt bepaald wat respectievelijk de leertijd en de ondernemersopleiding moet omvatten. De getuigschriften en de diploma's welke ter afsluiting van die leertijd en die ondernemersopleiding worden verleend, komen onder de door de Executieve bepaalde voorwaarden in aanmerking voor erkenning (zie de artikelen 7 en 10 van het decreet van 23 januari 1991).

De ontworpen regeling maakt de toepassing van de artikelen 4 en 8 op een bepaald beroep afhankelijk van de erkenning van dat beroep door het Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen (hierna het VIZO te noemen) (1) (artikel 3 van het ontwerp) en stelt de voorwaarden vast waaraan een beroep moet voldoen om die erkenning te verkrijgen (artikel 4 van het ontwerp).

Ten slotte wordt ook nog bepaald dat "de beroepen die erkend zijn bij de inwerkingtreding van (het ontworpen) besluit en waarvan de lijst als bijlage bij (dat) besluit is

---

(1) Opgericht bij artikel 20 van het decreet van 23 januari 1991.

gevoegd ... als KMO-beroepen (1) erkend (blijven)" (artikel 6 van het ontwerp).

2. Het decreet van 23 januari 1991 betreft luidens zijn artikel 2, 1°, "de opleiding, de vorming en de bedrijfsbegeleiding (2) toepasselijk op de zelfstandige beroepen en de kleine en middelgrote ondernemingen binnen de grenzen gesteld in de artikelen 3 tot 19 van (dat) decreet".

De Raad van State heeft er, in zijn advies over het ontwerp dat het decreet van 23 januari 1991 is geworden, op gewezen dat "gezien het veelvuldige gebruik dat van de termen "zelfstandige" en "kleine en middelgrote ondernemingen" wordt gemaakt, ... het aanbeveling (verdient) toe te lichten welke betekenis voor de toepassing van het decreet aan die termen moet worden gegeven" (St. Vl. R., 428 (1990-1991) - Nr. 1, p. 59).

Op die suggestie werd niet ingegaan.

Dit doet de vraag rijzen of de Executieve op een algemene wijze kan bepalen aan welke voorwaarden een beroep

---

(1) KMO-beroepen is de verzamelterm waaronder de beroepen van zelfstandigen en de kleine en middelgrote ondernemingen worden aangeduid waarop het ontwerp toepasselijk is.

(2) De opleiding, vorming en begeleiding omvat onder meer de leertijd en de ondernemersopleiding (zie artikel 3 van het decreet).

moet voldoen om voor de toepassing van de artikelen 4 en 8 van het decreet van 23 januari 1991 in aanmerking te komen.

2.1. Artikel 4 machtigt de Executieve tot het bepalen van de normen voor de toelating tot de leertijd en de voorwaarden waaraan de praktische, de theoretische vorming en de taalcursussen moeten voldoen. Artikel 8 geeft zijnerzijds opdracht aan de Executieve tot het vaststellen van de normen voor toelating tot de ondernemersopleiding en de voorwaarden waaraan de praktijkstage, de praktijkervaring, de aanvullende praktijkopleiding en de theoretische vorming in die opleiding moeten voldoen.

Blijkens de artikelen 6 en 9 kunnen respectievelijk de theoretische vorming en de taalcursussen bedoeld in artikel 4 en de theoretische vorming en de aanvullende praktijkopleiding bedoeld in artikel 8, onder de voorwaarden bepaald door de Executieve, in aanmerking komen voor erkenning en subsidiëring.

Luidens de artikelen 7 en 10 ten slotte bepaalt de Executieve de voorwaarden voor de erkenning van respectievelijk de getuigschriften in verband met de leertijd en de diploma's en getuigschriften in verband met de ondernemersopleiding.

Uit de artikelen 4 en 8 kan niet worden afgeleid dat het de bedoeling van de decreetgever zou geweest zijn dat de ter uitvoering van die bepalingen getroffen regelingen een algemeen - dit wil zeggen uniform voor alle beoogde beroepen geldend - karakter dienen te hebben, noch dat de uitvoeringsmaatregelen van artikel 4 en die van artikel 8 noodzakelijk hetzelfde toepassingsgebied zouden hebben.

Het lijkt integendeel meer in de aard van de vast te stellen regelingen te liggen dat deze per beroep, of ten hoogste per groep van beroepen zouden worden bepaald, en dat het vaststellen van een regeling inzake de leertijd voor een bepaald beroep niet noodzakelijk het vaststellen van een regeling inzake de ondernemersopleiding voor datzelfde beroep meebrengt.

De vraag rijst dus of de Executieve op een algemene wijze - met andere woorden los van de concrete uitvoering van de artikelen 4 en 8 voor bepaalde beroepen of groepen van beroepen - het toepassingsgebied van die artikelen kan bepalen.

Een dergelijke regeling is niet onontbeerlijk voor de uitvoering van de artikelen 4 en 8. Bovendien is zij van weinig nut, aangezien zij de Executieve niet vrijstelt van het vervullen van de meer concrete opdrachten welke haar door die artikelen zijn gegeven en zij dus, buiten het afbakenen van het toepassingsgebied waarbinnen de Executieve van de haar door de artikelen 4 en 8 gegeven opdrachten gebruik kan maken, geen rechtsgevolgen heeft.

2.2. In ieder geval kan noch in de artikelen 4 en 8, noch in enige andere wettelijke of decretale bepaling een rechtsgrond worden gevonden om de toepassing van de genoemde artikelen 4 en 8 afhankelijk te maken van een voorafgaande erkenning van het betrokken beroep, laat staan van een erkenning die niet door de Executieve maar door het VIZO zou worden verleend (artikelen 2, 3, 5 en 6 van het ontwerp).

3. Het ontwerp bevat een juridisch onaanvaardbaar gebrek aan samenhang in de mate dat het, enerzijds, algemene voorwaarden bepaalt waaraan een beroep moet voldoen om onder de toepassing van de artikelen 4 en 8 te vallen (artikel 4) en het, anderzijds, die artikelen op een lijst van beroepen van toepassing verklaart (artikel 6).

Aan artikel 6 ligt blijkbaar de bekommernis ten grondslag om een zekere continuïteit te waarborgen voor de beroepen met betrekking tot welke op grond van het koninklijk besluit van 4 oktober 1976 bepaalde erkenningen werden verleend.

Die erkenningen blijven reeds op grond van artikel 75 van het decreet van 23 januari 1991 van kracht.

In de mate dat men met betrekking tot die erkenningen evenwel wijzigingen zou willen doorvoeren, dient zulks te gebeuren met inachtneming van de met toepassing van de artikelen 4 en 8 vastgestelde normen en voorwaarden. Dit betekent meteen ook dat, aangezien de stellers van het ontwerp het toepassingsgebied van de genoemde artikelen voorafgaandelijk op een verordenende wijze menen te moeten vaststellen, de bedoelde beroepen, om in aanmerking te komen voor de toepassing van de voornoemde artikelen 4 en 8 alsmede voor de aan de uitvoeringsmaatregelen van die artikelen verbonden erkenningen, ook zullen moeten voldoen aan de door het ontwerp op normatieve wijze met dat doel vastgestelde voorwaarden.

4. Uit wat voorafgaat volgt dat het ontwerp op zijn minst aan een grondige herziening toe is.

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
	W. DEROOVER, J. VERMEIRE,	staatsraden,
	J. GIJSSELS, A. ALEN,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw :	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. D. ALBRECHT, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door de H. G. VAN HAEGENDOREN, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

F. LIEVENS. J. NIMMEGEERS.